

nem kraju bl. mučenca Teofana Vernarda, v St. Loupsur-Thonetu. Prvo svojo sv. mašo je Teofan Bun-Doung opravil v mašniškem oblačilu, ki mu ga je darovala njegova teta, anamska cesarica.

Dve novi svetnici. V četrtek, na praznik Kristusovega vnebohoda, je bila v Rimu v veličastni cerkvi sv. Petra velika cerkvena slovesnost, ki jo je izvršil sam papež Pij XII. Proglasil je namreč dve blaženi kot svetnici: Francozinjo Marijo Pelletier, ustanoviteljico reda Dobrega Pastirja za padla dekleta (umrla leta 1868. v starosti 72 let), in Italijanko Gemo Galgani, ki je umrla leta 1903. po hudi bolezni v starosti 25 let. Cerkev je bila bajno razsvetljena in bogato okinčana. Kupola je bila okrašena z lepimi preprogami, na kate-

rih so visele podobe iz življenja, delovanja in trpljenja novih svetnic. Ko je sv. oče izgovoril besede proglasitve obeh blaženih za svetnici, je ogromna množica vernikov zaploskala radosti in zazvonili so zvonovi sv. Petra in vseh rimskih cerkva. V svojem govoru je nato sv. oče poudaril lepe lastnosti novih svetnic in pokazal na razliko med temi vrlinami in med nizkim stanjem sedanjega časa, ki radi gmotnih dobrin pozablja dolžnosti srca. Od tod izvira stanovska zagrizenost, med narodi pa gineva tista vez, ki bi jih morala družiti med seboj, vez ljubezni. Posledica tega je vojna. Sklepno je sv. oče pozval ljudi, naj dvignejo svoja srca k nebesom in svoje molitve k Bogu, da po priprošnji novih svetnic nakloni svojo milost vsem narodom.

Kratke tedenske novice

Nemčija je dobavila Italiji po kopnem v aprilu 986.000 ton premoga, v prvih štirih mesecih tega leta pa 2.500.000 ton. Iz Anglije je uvoz premoga v Italijo povsem prenehal.

Nemške čete, katere so bile zbrane za pohod na Švedsko v Klajpedi, Königsbergu, Gdanskiju in v Stettinu so bile odpeljane drugam.

Nemške oblasti so prepovedale vsako vedeževanje in napovedovanje bodočnosti, ker se je s tem slabila moralna odpornost naroda.

Nemčija je uvedla s 30. aprilom vojaško obveznost na Poljskem.

V Nemčiji so rekvirirali v okviru gospodarske štiriletke vse cerkvene zvonove za vojne potrebe.

Nemci napovedujejo nove biškovite udarce, če bi skušali zavezniki raztegniti vojno na novz področja.

Neuspehi zaveznikov na Norveškem so po trditvi nemških krogov dokazali nadmoč letalstva nad vojnim brodomem.

Angleška javnost zahteva z ozirom na umik zavezniških čet z južne Norveške odločnejšo vojno vlado, ki bo sposobna za nadaljnje in boljše vodstvo vojne.

Angleški mornariški minister Churchill je prejel večja pooblastila v odboru za vodstvo vojne. Ta pooblastila so bila dana za odločitve o važnih vojnih dejanjih, ki terjajo nagle ukrepe.

Mussolini je pisal Hitlerju pismo, katero je odnesel nemški rimski poslanik Mackensen nujno v Berlin.

Italijanski prestolonaslednik Umberto je obiskal 6. maja papeža Pija XII.

Težišče političnega položaja se je premaknilo zadnje dni minulega tedna z Norveške na Sredozemlje.

30.000 letal potrebujejo zavezniki, ako bi hoteli po mnenju strokovnjakov zlomiti nemško letalsko premoč in potem izvršiti svoje načrte.

Nedavno je neki angleški letalec letel v noči dve uri nad severno Anglijo, pa je še vedno mislil, da leti nad morjem, tako zatemnjena so bila radi nevarnosti letalskih napadov vsa mesta.

Nemška in sovjetska vlada sta se sporazumeli glede švedske nevtralnosti.

Od Angležev nad norveškim mestom Clacton on Sea zbit nemški bombnik se je zrušil na hišo. Ubitih je bilo s posadko vred 12 ljudi, 90 ranjenih in radi eksplozije bencina in bomb so popokale v obsegu 500 m vse šipe ter je trpelo občutno škodo 50 zgradb.

Oton Habsburški je te dni dospel po šesttedenskem bivanju v Združenih ameriških državah in v Kanadi v Pariz in od tam se je odpeljal v Belgijo.

Huda železniška nesreča se je zgodila v bližini Bourgesa na Francoskem v noči na 4. maj. Nesreča je zahtevala 21 smrtnih žrtev, 25 potnikov je bilo hudo in 10 pa lažje ranjenih.

V Španiji so nastale radi hudih nalivov velike povodnji. Posebno občutno je prizadeta pokrajina Asturija, kjer so cela naselja pod vodo. Baskiška železniška proga je na več mestih poplavljen in tako izpodkopana, da je ustavljen na njej promet. Zelo mnogo živine je utonilo.

Zveza za ohranitev samostojnosti balkanskih držav

Za prevladujoči vpliv na balkanske države se trudijo zavezniki, Italija in Nemčija. Balkanske države so s svojo strogo nepristranostjo doslej srečno prebolele skozi vojno, ne da bi se bile zamerile kateremu izmed vojskujočih se taborov.

Ves čas od izbruha vojne si največ prizadeva Turčija, da bi pridobila balkanske države za medsebojno zvezo, ki bi tvorila dovolj močno jamstvo za mir na Balkanu. Turčija še prav posebno sedaj napenja vse moči, da bi uresničila dva načrta za sklenitev zvez, ki bi tvorile poročstvo za mir na Balkanu brez oziroma na razne pritiske velesil.

Prvi načrt je v tem, da bi vse mohamedanske države na bližnjem Vzhodu: Turčija, Perzija, Irak in Afganistan sklenile vojaško zvezo. — Drugi, še važnejši načrt pa je, da bi vojaško zvezo sklenile: Turčija, Grčija, Rumunija, Jugoslavija in Madžarska. Ta zveza bi družila 80 milijonov ljudi in bi bila sposobna braniti Balkan pred slehernim tujim napadom ter mu ohraniti mir in nevtralnost v sedanjih vojni.

Turška vlada utemeljuje svoj predlog s štirimi razlogi, in sicer:

1. Nobena balkanska država ni dovolj močna, da bi se sama vojskovala proti napadalcu.
2. Če sklenejo balkanske države tako zvezo, bo vsaki izmed njih zagotovljena popolna pomoč štirih drugih držav.
3. Če bi bila katera od napadenih balkanskih držav prisiljena odnehati in bi se njena vojska morala umakniti, ji bodo stale ob strani zaveznice, ki bodo njeno vojsko in prebivalstvo sprejele ter pomagale urediti drugo, tretjo ali celo četrto fronto.

4. Vsaka izmed teh ne bo samo članica zveze, ki bo štela 80 milijonov ljudi, marveč ji bo zagotovljena tudi pomoč Anglije in Francije, ki sta nekaterim balkanskim državam dali svoja poročstva, s Turčijo pa imata pravo vojaško zvezo.

Za pravkar omenjeno samoobrambo balkanskih držav so odločno zavezniki, ki podarjajo po svojem vodilnem časopisju, da bi edino tako močne zveze ohranile državam na Balkanu samostojnost, jih obvarovali pred vsakim kvarnim vplivom vojskujočih se taborov in bi na ta način ves Balkan lahko ostal v današnji vojni nevtralen.

Italija in Nemčija se še nista izrekli glede kratko označenega načrta na Bližnjem vzhodu in na Balkanu. Pač pa je bil v zvezi s tem načrtom nujno pozvan v Berlin nemški poslanik v Ankari von Papen, da osebno poroča kanclerju Hitlerju. Izgleda tudi, da hoče Anglija preprečiti vsak ukrep proti temu načrtu in je že poslala močno vojno brodomerje v Sredozemsko morje, da zavaruje morebitne nakane od kake druge strani. Prav tako se bo tudi v kratkem sestal stalni odbor Balkanske zveze, ki bo sklepal o tem načrtu.

Kakor izgleda, je tudi Amerika za ta načrt in je minuli teden diplomatskim potom vprašala Italijo glede njenega zadržanja. Od Mussolinija je dobil Roosevelt, predsednik Združenih držav Severne Amerike, zagotovilo, da Italija ne bo zaenkrat spremenila dosedanje politike. S tem v zvezi je bila tudi avdienca jugoslovanskega poslanika v Washingtonu pri znanem evropskem opazovalcu Sumner Wellisu. Amerika bi bila v primeru nega-

Roke in jezik med govorom. — Mnogi ljudje imajo navado, da podkrepčajo s kretnjami rok to, kar pripovedujejo. Ali je to samo razvada, ki se da z dobro voljo odpraviti, ali pa je v tem kaj globljega smisla? Skoraj se zdi, da je zadnje resnično. Nekli ruski učenjak je opazoval namreč sledeče: Če je nekomu, ki je bil navajen uporabljati pri govorjenju roke, velel, naj drži roke popolnoma mirno, je mož izgubil svojo zgornost. Naj si je poskusna oseba prej še tako gladko in prosto govorila, ji to nenadno ni bilo več mogoče. Postala je negotova, začela je celo jecljati. Šele tedaj, če je smela z rokami spet gibati, je premagala te ovire. Med gibanjem rok in gibanjem jezika je torej po vsej

Mogočni Jurij

Povest iz domačih hribov

Ko je ženica za oknom nekaj odgovorila, česar ni bilo mogoče razumeti, se je nasmejala:

»Ah seveda, meh, meh! Če ima človek skoraj devet križev na plečih, ni čuda, da pušča. Pa deset let še zmeraj lahko drži, hahaha.«

Trije otroci so prileteli čez cesto.

»Ah, glej ju, Franceja in Tevžeja!« ju je dohtar nagovoril. »Kateri je močnejši? ... Ne, ne, tepsti se danes ne smeta, danes je nedelja ... Nančka pa je za celo glavo zrastle, kar sem jo zadnjič videl ... Škoda, danes imam nov suknič pa ni bonbonov v njem. Na, otroci, tu imate krajcar — fig si kupite!«

Dal jim je denar.

Ko je šel dalje, je na pragu zagledal mačko, kako si je s tacami umivala obraz.

»Mucika, muc, muc, muc!« jo je poklical. »Kdo pa bo prišel danes, da se tako čediš in napravljaš?«

Počohljaj jo je in mačka se je stegnila, tako ji je dobro delo.

Pri šoli je stal star občinski romak s pino v ustih.

»Bog daj dober dan, Marka! Ali ti diši dim?«

»Dišal bi mi že, gospod dohtar, ko bi imel tobaka.«

2

»Kaj, nimaš tobaka? Siromak ti! Na, tu imaš cigaro.«

Hav-hav-hav! se je zakadil bel špicelj vanj.

»Muki, ti pledrc, ali me ne poznaš? Hahaha.«

Tlesknil je s prsti, psiček -a je veselo pomigal z repom in se vzpel nanj.

»Ho, ho, ti pacek packasti, tako pa nisem mislil. Me boš čisto podrekal.«

Medtem ko je šel dalje, si je otrcal blato, ki so ga pustile pasje tace na hlačah.

»Ah, Jerčka — danes pa si lepa! Ali si bila pri prvem svetem obhajilu? Si imela lep bel venček, kaj? To bi bil pa rad videl. Ne, ne, deklíč, drugič! Danes ne utegnem. Srečno, Jerčka!«

Tako je to šlo vso pot po vasi. Na kraju je stopil zdravnik v čedno belo hišico, kjer so z oken viseli nageljni in rožmarin. Na lopi je potrkal na vrata v sobo. —

»Naprej!« — V sobi je v mehkem naslonjaču sedela bleda, morda šestdesetletna žena, ki ji je bilo videti, da je pravkar prebolela hudo bolezen.

»Bog daj dober dan, gospa! Sem dejal: moram iti in pogledati, kako je z vami. Dobro je, dobro. Na pogled ste že prav dobri.«

»Gospod doktor, Bog vam povrni, da ste prišli! Vesela sem vas,« je odvrnila gospa in pokašljala; »ampak danes ste pa menda čisto novi.«

»Ali se vam čudno ...« Sed je velika noč šele minula

ktivnega odgovora od strani Italije pripravljena — takoj ukiniti ves svoj trgovski promet v Sredozemskem morju, kar bi bil hud udarec za Italijo, ki ima živahen trgovski promet z Ameriko. Trgovski promet po Sredozem-

skem morju je pa Anglija že ukinila in tako se nahaja v Sredozemskem morju skoro samo vojna mornarica raznih držav.

Dogodki v bližnji bodočnosti bodo pokazali, kako se bo razvil položaj na Sredozemlju.

Vrlega in zaslužnega moža ohranimo v najlepšem spominu. Naj počiva v miru! — Žalujocim naše sožalje!

Smrt vzornega čebelarja. Pri Sv. Antonu v Slov. goricah je minul mesec umrl Lovrec Franc, posestnik in čebelar. Pokojni je bil bolan že od leta 1926. Iskal je zdravje po raznih zdraviliščih, toda zavrtna jetika mu je kljub temu v 37. letu starosti pretrgala nit življenja. V boleznih ga je večkrat obiskal g. župnik ter mu od časa do časa delila tolažila sv. vere. Bolezen je vdan v voljo božjo mirno prenašal. Šel je v večnost za svojim bratom, očetom in sestro, ki so umrli — izvzemši sestra — na isti boleznih. Zapustil je užaloščeno mater in brata, katerima izrekamo naše sožalje, rajnemu pa naj sveti večna luč!

Nežni cvet usahnul pri Veliki Nedelji. Spet je usahnul nežni cvet... Crna zemija je pokrila bitje, katerega je res škoda. V ponedeljek, dne 22. aprila, smo stali ob odprtem grobu Nežne Rizman iz Sardinje, katera je komaj v 16. letu starosti zapustila ta svet. Pokojnica je bila zgljedna članica Marijine družbe, mirnega, a veselega značaja, tako da jo je vsakdo vzljubil, kdor jo je poznal. Najbolj jo bosta pogrešala stari oče in mati, katera sta jo vzredila in lepo krščansko vzgojila z namenom, da jima bo ona zatisnila oči. A božja previdnost je odločila drugače. Svetila ji večna luč — a njenim preostalim naše sožalje!

Smrt zgljedne matere pri Sv. Juriju ob Ščavnici. V Slapincih je umrla v 76. letu po kratki in hudi boleznih Alojzija Marinič, roj. Satler iz Stavenšenc, Rajna je bila sestra p. Angelusa Satler v Skofji Loki. Bila je 34 let vdova, ki je morala prestat marsikatero bridko uro, ko je ostala sama z majhnimi otroki. Vedno vdana v božjo voljo je prenašala vsako preizkušnjo ter

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Mož vesele narave umrl pri Sv. Rupertu v Slovenskih goricah. Dne 24. aprila zjutraj je mirno, skoraj neopazno v Gospodu zaspal Jakopc Janez v 61. letu starosti. Pokojni je bil sirom naše fare znan po svoji gostoljubnosti in radodarnosti. Narodil se je v Ciglenicah, župnija Sv. Martin pri Vurbergu, leta 1879., se priženil na lepo posestvo, ki leži na prijaznem hribočku. V svetovni vojni se je nalezil močnega revmatizma, ki pa ni odnehal do poslednjega dneva življenja. Pa kljub temu ni bilo slišati iz njegovih ust nobenega nadležnega vzdihovanja — svoje trgajoče bolečine je skrival zase — čeprav so mu premnogokrat kratile nočni počitek. Samo Bogu, kateremu je zvesto služil vse življenje, je na tihem potožil in iskal tolažbe pri Njem. Pred ljudmi pa je bil vedno šegav in vesele narave. Mnogi siromaki so izgubili v njem velikega, širokogrudnega dobrotnika, ki jim je mnogokrat pomagal iz stisk, ne da bi zahteval kakega plačila. Koliko skritih dobrot je izkazal, pa ve le Bog. Vsakdo, kdor koli in kadar koli je kdo prišel v njegovo hišo, je bil deležen naše prave kmečke gostoljubnosti, ki je še samo tam, kjer je vernost in iskrena pobožnost v veselju in trpljenju doma. Vse to je bilo v njegovi hiši. V njegovem domu so imeli vedno katoliški listi in časopisi stalno mesto. Posebno »Slov. gospodar-

ja« je zelo rad bral vsa leta. Tri dni je ležal na mrtvaškem odru in na stotine ljudi, ki so ga hodili kropiti, je pričalo, kako priljubljen je bil pri vseh. Še bolj pa, ko so ga spremljali na zadnjem potu v mirni kotiček, se je to videlo, ko so mu pevci doma in na pokopališču zapeli ganjive žalostinke. Pogreba se je udeležil tudi njegov brat, p. Erazem, trojiški gvardijan, in domača gg. župnik in kaplan. Družina, v kateri je s pokojnikovo smrtjo nastala velika vrzel, je z njim izgubila dragega moža in skrbnega očeta peterim otrokom, od katerih se zlasti najstarejša hčerka zelo udejstvuje pri naših društvi, igrah in pevskem zboru. Naj še tudi po smrti čuva nad svojo družino s svojo priprošnjo v nebesih!

Vdovec in preužitkar umrl v visoki starosti. Pri Sv. Benediktu v Slov. goricah smo v sredo, 1. maja, pokopali Franca Strnada, vdovca in preužitkarja, ki je umrl 28. aprila v Ihovi v 87. letu starosti. K zadnjemu počitku so ga spremili štirje gg. duhovniki in veliko ljudstva. Rajni je bil vzoren oče svoji družini. Bil je dvakrat oženjen. Vzgojil je osem otrok, ki mu vsi delajo čast. Med njimi sta dva duhovnika: g. Friderik, župnik v Podčetrtku, in g. Ivan, provizor v Galiciji. Sin Karel je kapetan v Osjeku. Rajni je bil tih, miren, delaven in globoko veren mož ter zvest član naše moške Marijine družbe.

Japonski ministrski predsednik admiral Yonai

E. N. van Kleffens, zunanji minister Holandije

Ernst Udet, znani športni letalec, novi nemški letalski general

Nova zavezniška bojna uniforma za vojaštvo

in o veliki noči sem dejal, da je treba starega človeka sleči in novega obleči, hehehe.«

Doktor Silan je bil samec; imel je obilo dela in tako ni utegnil nase gledati. Večkrat je bil prav nemarno oblečen. Nekaj tednov sem pa se je oblačil prav skrbno in, kolikor se mu je le dalo, tudi po modi.

»No, kako se počutite? Ali vam jesti diši? Ali mirno spite?« jo je jel spraševati, ko se je usedel zraven nje.

»Dobro je,« je odgovorila gospa. »Da bom tako hitro okrevala, tega bi ne bila nikoli verjela. Zmeraj sem mislila na svojega rajnega, da bo prišel pome.«

Bila je vdova po rajnem Jakobu Dobrovniku, ki je bil šolski upravitelj v Šentanelu.

»Bababa!« jo je zavrnil zdravnik. »Tako hudo ni bilo. Kdor je tako krepek kakor vi, ta še to tudi preboli, če se mu pljuča malo vneমেjo.«

Preiskal ji je pljuča in prisluhnil sapi.

»Odlično! Vse čisto,« je dejal. »V štirinajstih dneh boste spet, kakor ste bili.«

»Bog vam povrni ves vaš trud, gospod doktor! Jaz ne vem, kako bi se vam dovolj zahvalila.«

»Kaj še kaj! Meni se nimate za kaj zahvaljevati. Hvalite Boga, ta daje zdravje. Če je kdo drug še kaj pomagal, potem je bila to vaša dobra hči. Bolj skrbne in bolj spretne bolniške strežnice še nisem srečal... Toda kje pa je ta gospodična?«

»H Končniku je šla, Tilko obiskati. Sta si prijateljici.«

»Kaj, prijateljici sta si?«

»Da. Bili sta skupaj pri šolskih sestrah v gospodinjski šoli. Treziki se uboga Končnica smili.«

»Uboga Končnica? Smili? Zakaj pa?«

»Ali še niste čuli? Saj že vse govori.«

»Da so pobiča dobili, to vem. Mene niso klicali, je babica opravila. Ali je bilo potem kaj narobe?«

»Ne, ne. Zdrava sta oba, mati in otrok. Toda on, Končnik, ne da otroka krstiti — iz mržnje do župnika.«

»Tako znorel vendar ni.«

»Znorel ni, pa čez mero ponosen je. Ne more pozabiti, da ga je gospod župnik razžalil — tako pač trdi on — in da je pravdo proti gospodu izgubil.«

»Ali te stare žganke še zmeraj pogreva?«

»Saj sploh še ni pustil, da bi se bili shladili. Več ko pol leta že ne zajde v nobeno cerkev; župniku nagaja, kjer more. Zdaj otroka h krstu ne pusti, da bi mu ne bilo treba župnika. Baje je rekel, da njegova hiša od župnika ne potrebuje ničesar in ne sprejme ničesar.«

»Kako dolgo pa je že, kar je prišel otrok na svet?«

»Hm, dobre tri tedne bo že.«

»Pa tedne in mesece to vendar ne more trajati, enkrat morajo otroka vendar krstiti.«

priliki neka skrivna zveza.

Četvorčki v kraljestvu tigrov. Lepa tigrice Sarma, last Hagenbeckovega cirkusa, ki so jo obiskovalci zelo občudovali, je te dni spravila na svet četvorčke, tri samičke in enega samca. Že to je samo na sebi dovolj redko, da bi tigrji v ujetništvu dobili zarod, a še prav posebno redki so primeri tako številnega blagoslova kakor v tem primeru. Mati in mladiči se počutijo zelo dobro in Sarma skrbi za svoje otroke z ganljivo vnetostjo.

Smrt v avtomatični blagajni. Strašna kaznen je zadela v New Yorku nekega nezvestega bančnega blagajnika. Mož si je preskrbel ključ za novo blagajno in jo je hotel ponoči izprazniti. — Uspelo mu je, da je na-